

Novel·la

Clàudia Pallisé: «Per escriure bé s'ha d'haver llegit molt»

Amb 'Aquest cos meu i nostre', l'autora debuta com a novel·lista amb una història sobre els dols d'una jove i com els viu, que s'intercala amb altres relats que narren el dolor i la pèrdua

SÍLVIA FORNÓS
TARRAGONA

Clàudia Pallisé (Tivissa, 1997) debuta com a novel·lista amb *Aquest cos meu i nostre* (Cossetània Edicions, XXXIV Premi de Narrativa Vila d'Ascó 2022). L'autora relata una història sobre els dols d'una jove i com els viu, que s'intercala amb altres relats que també narren el dolor i la pèrdua.

Sobre els seus inicis literaris, Clàudia Pallisé rememora que «des de petita, mai he deixat d'escriure, sobretot històries curtes». Així, ha guanyat diversos premis de relats curts, ha format part de la comissió organitzadora de la Fira del Llibre Ebrenc i de la Fira Litterarum d'espectacles literaris i ha cocreat el curs de literatura *Històries de terra i aigua* a la Biblioteca de Tarragona.

Respecte a *Aquest cos meu i nostre* explica que «va començar sent un relat curt i a poc a poc es va anar fent llarg, llarg i més llarg, per la qual cosa vaig decidir presentar la novel·la a diferents certàmens com una porta d'entrada al món editorial». Així doncs, el resultat és una novel·la fragmen-

'Aquest cos meu i nostre' va guanyar el XXXIV Premi de Narrativa Vila d'Ascó 2022

tària que descobreix diversos moments de la vida de la Cèlia, la protagonista, i les dones de la seva família, tots ells molt lligats a trencaments vitals.

Els diversos capítols, tots protagonitzats per una part del cos, mostren com el físic, sobretot el d'ella, la seva mare i la seva àvia, pateix les conseqüències de la devastació emocional. «És una història de retorn, de perdó i d'interès cap al cos, així com de dol i de reflexió entorn dels cossos de les dones com a lloc on el patiment i les violències s'exerceixen», explica l'autora.

En aquest sentit, remarca el valor de tres lectures: «Coincidint que havia llegit *Res no s'oposa a la nit*, de Delphine de Vi-

L'autora Clàudia Pallisé firmant un exemplar de la seva primera novel·la 'Aquest cos meu i nostre' (Cossetània Edicions). FOTO: CEDIDA

gan; *Els dics*, d'Irene Solà, i *El senyal de la pèrdua*, de Maria-Mercè Marçal vaig decidir que la novel·la fos fragmentària i perquè em venia de gust jugar i introduir altres relats entremig de la història principal». Pel que fa als reptes a l'hora d'escriure, Clàudia Pallisé reconeix que «el primer va ser acabar la novel·la, i després creure en mi i en la història, és a dir, que podia arribar a publicar-la i que valia la pena ser llegida».

El cos, una realitat material

Amb referència al seu interès pel cos –l'autora és graduada en Bi-

ologia Humana per la Universitat Pompeu Fabra i té un Màster en Filosofia i Bioètica i un en Salut Pública Internacional per la Universitat Lliure d'Amsterdam– destaca que «és la primera realitat material que ens connecta amb el món i les condicions en les quals vivim. A més, hi ha cossos, com els de les dones treballadores o racialitzades, que pateixen més que altres, precisament, per com està construït el món i la societat en què vivim».

En particular, continua explicant l'autora, «la protagonista intenta fugir després d'haver patit un trauma que té a veure amb

Reflexions

«Jo no he sofert els traumes de la protagonista, però sí que he experimentat la tristesa, el patiment o el conflicte amb mi mateixa»

«El cos és la primera realitat material que ens connecta amb el món i les condicions en les quals vivim»

«És una història de retorn, de perdó i d'interès cap al cos, així com de dol i de reflexió entorn dels cossos de les dones»

Clàudia Pallisé
Autora

el seu cos, per intentar oblidar el que ha viscut i les conseqüències». Contràriament, tot i allunyar-se, «és difícil fugir del cos d'un mateix».

«De fet, la seva mare li diu que els llocs no li poden fer mal ni la poden curar perquè del que vol intentar fugir està en el seu interior», explica Clàudia Pallisé, qui afegeix que «en aquest procés, la protagonista també s'adona que les coses que la fan patir les han viscut altres dones i no està tan sola com es pensa».

És per això que l'autora reflexiona, d'una banda, que «perquè per escriure bé s'ha d'haver llegit molt» i, de l'altra, que «escriure significa posar-se en un altre lloc i intentar imaginar-te experiències a través del que has o no viscut, que connecten amb tu d'alguna manera. Jo no he sofert els traumes de la protagonista, però sí que he experimentat la tristesa, el patiment o el conflicte amb mi mateixa».